

XXIII.

Organisatiunea Provinciilor

Din timpul de cându toți Italiei căpetară dreptul de cetățiană, Roma nu mai fu complexul statului, ci numai capitala acestuia. Octavianu înformoseți Roma cu edeficiele cele mai magnifice, și o împărți în 14 regiuni era Italia pîno la Alpi în 11 regiuni. Cetățile singularie continuară a purtă numele distinctive demunicipie, de colonie, și de prefecture; înse constituțiunea lor cea internă era în esențiã aceeași. În fruntea unei comunități urbane sta magistrați annuali și un senat sau *ordo de curionum*.

Provinciile se împărțiră de Octavianu a) în provinciile principelui (*provinciae principis*), cari era cele mai importante, unde staționă o putere militară însemnată, allu căroru guvernatori se consideră a fi însuși imperatoriul, și în cari trămittea numai locuitori (*legati*) cu putere pretoriă (numiți mai în urmă *praesides rectores* și *correctores*), b) în provinciile senatului (*provinciae senatus*) cari n'avea lipsă de o mare putere militară, și se administră de proconsulii cu ajutoriul legăților și allu questorilor.

Provinciile afară de Italia, era: 1) în Europa: Sicilia, Sardinia și Corsica, Achaia (Grecia propriă), Macedonia, Tracia, Moesia, Illuria (Dalmația) Pannonia (ținutul din dreapta Dunării de la Sava pîno la muntele Cetiū) Noriculă Reția și Vindelica ținutul de la muntele Cetiū pîno la originea Dunării, între Alpie și Dunăriă), Gallia, Ispania și Lusitania; 2) în Africa: Mauretania, Numidia, și Africa propriă în partea de cōtră appus; Cyrenaica și Egiptul în partea de cōtră resărit; 3) în Asia: Suria cu Palestina, Cilicia, Bitunia, Asiamică și insula Creta.

Armata romană se organiză din nou de Octavianu, și se transformă în milițiã stabile, 25 de legiuni